

ЕКОНОМІКО-ПРАВОВІ ПЕРСПЕКТИВИ АКТИВІЗАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ НАУКОВИХ ПАРКІВ НА ШЛЯХУ ДО НЕОЕКОНОМІКИ*

Олександр Бутнік-Сіверський,
головний науковий співробітник економіко-правового
відділу НДІ інтелектуальної власності НАПрН
України, доктор економічних наук, професор,
академік АТН України та академік УАН
ID ORCID 0000-0003-2492-231X

Досліджуються та обґрунтовуються шляхом узагальнення наукової думки удосконалення правового регулювання наукових парків, що створюються з ініціативи вищих навчальних закладів та/або наукових установ з урахуванням економіко-правової перспективи активізації їх діяльності. Розглядається національний та закордонний досвід діяльності наукових парків. Наводиться зміст застосування засновницького договору про створення наукового парку та договору про партнерство суб'єктів господарювання з науковим парком. Зазначаються проблеми, які в процесі створення наукових парків і використання інноваційних розробок ще не вирішені. Наводиться класичний зміст підприємництва в інноваційній діяльності, що розглядається з позиції уточнення змісту інноваційної структури, в основу якої покладено комерціалізацію майнових прав інтелектуальної власності за їх видами, що є складовою процесу кругообігу інтелектуального капіталу з відповідним ефективним результатом. Обґрунтовується порядок формування статутного капіталу наукового парку, до якого вищі навчальні заклади та/або наукові установи не можуть використовувати майнові права на об'єкти інтелектуальної власності, створені за рахунок бюджетних коштів, а можуть лише за умови укладання ліцензійного договору із суб'єктом господарювання з недержавною та державною формою власності у якості переданих активів, що не потребує здійснення відчуження об'єкта права інтелектуальної власності у складі нематеріальних активів. Пропонується використовувати цільові бюджетні кошти як початковий стартовий капітал, що надається на зворотних умовах до державного бюджету в разі закриття (ліквідації) наукового парку за рішенням засновників або на підставі рішення суду. Як альтернатива, у разі відсутності цільових бюджетних коштів, пропонується в якості джерела грошової суми вкладу до статутного капіталу наукового парку в якості стартового капіталу спрямувати частину спеціального фонду державного бюджету. Обґрунтовується створення офісу трансферу технологій, що буде структурним підрозділом вищих навчальних закладів та/або наукових установ, який буде займатися процесом подачі і розгляду патентної заявки і у подальшому ліцензуванням. Зазначено, що науковий парк може бути засновником (співзасновником) малих інноваційних підприємств та укладати з ними договори про партнерство для виконання певних інноваційних проектів.

Ключові слова: інтелектуально-інноваційне середовище, науковий парк, засновницький договір, статутний капітал, майнові права інтелектуальної власності, ліцензійний договір, правовий статус

* Продовження. Початок у попередньому номері.

У цьому разі виникає потреба визначити правовий статус наукового парку з позиції належності до державної або недержавної форм власності такого утворення, яке функціонує за принципом державно-приватної власності та на організаційно-правових засадах взаємодії державних партнерів з приватними партнерами та з додержанням принципів державно-приватного партнерства на договірній основі відповідно до Закону України «Про державно-приватне партнерство» [18]. Державний партнер, як вказано в цьому законі, яким у нашій ситуації виступає ВНЗ та/або НУ, несе субсидіарну відповідальність за зобов'язаннями такого підприємства, установи, організації або господарського товариства, у нашій ситуації НП, відповідно до договору, укладеного в рамках державно-приватного партнерства (абз. 4 п. 2 ст. 1).

Таким чином, укладання ліцензійного договору ВНЗ та/або НУ з суб'єктом господарювання з недержавною формою власності дає змогу не порушувати майнові права власника (при державній формі власності) і використовувати вартість майнових прав об'єктів інтелектуальної власності ВНЗ та/або НУ у якості переданих активів, які можуть не обмежуватись у кількості та виді ОПІВ, що не потребує здійснення відчуження об'єкта права інтелектуальної власності у складі нематеріальних активів. Передана до активів НП вартість нематеріальних активів може враховуватися при збільшенні частки (розміру) грошового вкладу ВНЗ та/або НУ до статутного капіталу, при прийнятті господарських рішень зборами засновників НП, що буде стимулювати творчі зусилля ВНЗ та/або НУ; аналогічно ці вимоги можна поширити й на інших засновників НП.

Якщо немає можливості використовувати майнові права на об'єкти інтелектуальної власності, як вклад до статутного капіталу НП, то фінансовим

механізмом його наповнення можуть стати цільові бюджетні кошти, які відповідають державній інноваційній політиці. Законодавчим підґрунтям цьому є зміни та доповнення до Закону України «Про вищу освіту» [19], який «встановлює основні правові, організаційні, фінансові засади функціонування системи вищої освіти, створює умови для посилення співпраці державних органів і бізнесу із закладами вищої освіти на принципах автономії закладів вищої освіти, поєднання освіти з наукою та виробництвом».

Для отримання таких цільових бюджетних коштів Законом України «Про вищу освіту» передбачено, що заклад вищої освіти, який провадить наукову діяльність, що має важливе значення для науки, економіки та виробництва, і хоче отримати відповідну державну підтримку, має право пройти державну атестацію (п. 5 ст. 67) відповідно до Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» (ст. 11. Державна атестація наукових установ) [20].

Отримання таких цільових бюджетних коштів у якості грошового вкладу ВНЗ та/або НУ до статутного капіталу НП пропонуємо розглядати як початковий стартовий капітал, що надається на зворотних умовах до державного бюджету в разі закриття (ліквідації) наукового парку за рішенням засновників або на підставі рішення суду (Закон 1563: п. 3 ст. 13). Законодавчим підґрунтям цьому є Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність» [20], у якому зазначено у пп. 2 п. 2 статті 45, що держава забезпечує «створення сучасної наукової інфраструктури і системи інформаційного забезпечення наукової і науково-технічної діяльності, інтеграцію освіти, науки і виробництва»; «фінансування та матеріальне забезпечення фундаментальних та прикладних досліджень» (пп. 5 п. 2 ст. 45); «підтримку пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки, державних цільових наукових і науково-технічних програм та

концентрацію ресурсів для їх реалізації» (пп. 7 п. 2 ст. 45).

Підсилює нашу позицію п. 1 ст. 47 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», у якому зазначено, що «держава застосовує фінансово-кредитні та податкові інструменти для створення економічно сприятливих умов для ефективного провадження наукової і науково-технічної діяльності відповідно до законодавства України, забезпечення до 2025 року збільшення обсягу фінансування науки за рахунок усіх джерел до 3 % валового внутрішнього продукту — показника, визначеного Лісабонською стратегією Європейського Союзу».

Закордонний досвід свідчить про участь бюджетних асигнувань держави у формуванні інтелектуально-інноваційного середовища. Так, у високорозвинутих країнах рівень бюджетних асигнувань на функціонування науково-технічних зон досить високий: у Великій Британії — 62 %, Франції — 74 %, у Німеччині — 78 %, Нідерландах — 70 %, у Бельгії — майже 100 %, тоді як українські технопарки є на самофінансуванні, а держава надає лише деякі пільги та преференції, що належать до непрямих методів стимулювання [21].

Отже, для активізації діяльності наукового парку в Україні пропонуємо в Бюджетному кодексі України доповнити пп. 2 п. 2 статті 13, виклавши його в такій редакції:

«2. Складовими частинами загального фонду бюджету є:

2) усі видатки бюджету, що здійснюються за рахунок надходжень загального фонду бюджету, включаючи відповідну частку цільового фонду на створення наукового парку, як стартовий капітал з дотриманням вимог Закону України «Про наукові парки», до яких належать участь в управлінні науковим парком і в прийнятті рішень (залежно від частки (розміру) в статутному капіталі), а також повернення таких внесків у разі закриття (ліквідації) наукового парку за рі-

шенням його засновників або на підставі рішення суду».

За відсутності цільових бюджетних коштів пропонуємо у якості джерела грошової суми вкладу ВНЗ та/або НУ до статутного капіталу НП визначити та спрямувати частину спеціального фонду державного бюджету (за їх наявності), розглядаючи її як стартовий капітал, який використовується на зворотних умовах та повертається до державного бюджету у разі закриття (ліквідації) наукового парку за рішенням засновників або на підставі рішення суду (Закон 1563: п. 4 ст. 13). Законодавчим підґрунтям цьому є п. 2 статті 45 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність».

З метою активізації діяльності наукового парку пропонуємо доповнити п. 4 статті 13 Бюджетного кодексу України словами:

«виконання відповідних цільових заходів ВНЗ та/або НУ, пов'язаних з формуванням статутного капіталу наукового парку частини спеціального фонду державного бюджету (за її наявності) як стартовий капітал з дотриманням вимог Закону України «Про наукові парки», який використовується та повертається до державного бюджету у разі закриття (ліквідації) наукового парку за рішенням його засновників або на підставі рішення суду».

Варто звернути увагу на ухвалення Конгресом США в 1980 році двох взаємодоповнюваних законів: закону Бая–Доула та закону Стівенсона–Уайдлера [22], дію якого описує П. М. Цибульов і В. Ф. Корсун у своїй статті «Комерціалізація інтелектуальної власності університетами та науковими установами: досвід США та можливості його використання в Україні» [23, 47–56]. Ці автори, зазначають, що закон Бая–Доула надав університетам, некомерційним організаціям і малим підприємствам права власності на винаходи, створені за фінансової підтримки уряду. Ключове положення закону Сті-

венсона–Уайлера полягає в тому, що винаходи, які фінансуються з федерального бюджету, повинні бути ліцензовані для комерційного використання в інтересах громадськості. Виконавці НДДКР зобов'язані надавати Федеральному агентству (за його запитом) періодичні звіти про зусилля, спрямовані на використання відповідного винаходу. Закон Стівенсона–Уайдлера надав широкі повноваження Міністерству торгівлі США щодо підвищення ролі технологічних інновацій для комерційних і державних цілей, підтримки трансферу технологій на національному рівні.

Зауважимо, що П. М. Цибульов та В. Ф. Корсун розглядають принципову схему комерціалізації інтелектуальної власності в США на прикладі роботи Мерілендської корпорації розвитку технологій (TEDCO). За цією схемою життєвий цикл інновації складається з чотирьох етапів: 1) науково-дослідна робота (НДР); 2) розробка продукції; 3) виробництво продукції; 4) реалізація продукції (вихід продукції на ринок). Етапи НДР та розробка перебувають у сфері впливу університетів і національних лабораторій. Два інші етапи — виробництво та реалізація — відносяться до промислових підприємств.

У статті детально розглянуто роботу фонду на прикладі Мерілендської корпорації розвитку технологій, заснованої штатом Меріленд. У корпорації працюють 15 штатних співробітників та 5 сумісників. Штат за рахунок податків створив загальний інвестиційний фонд в 84 млн дол., з яких 20 млн передав в управління цього фонду.

Фонд фінансує університети в три етапи. На *першому етапі* він виділяє університетові 100–120 тис. дол. на проведення НДР. На *другому* — 10–15 тис. дол. на розробку бізнес-плану. На *третьому* — 100–120 тис. дол. на допомогу з комерціалізації технології. Фонд також надає фінансову підтримку підприємствам. Однак, щоб отримати ці гроші, компанія повинна або одержати ліцензію від університету, або мати

спільний проект з національною лабораторією.

Робота фонду оцінюється за такими критеріями: кількість створених нових компаній; кількість створених нових робочих місць; обсяг залучених інвестицій.

Так, цей фонд вклав 15 млн дол. у 200 університетів. У результаті проекти, підтримані фондом, принесли 500 млн дол. прибутку. Щорічно звіт фонду передається зборам штату. У справі створення та комерціалізації інтелектуальної власності в США велику роль відіграють технічні університети. У кожному такому університеті є свої особливості, але принципова схема комерціалізації інтелектуальної власності у них однакова.

Дослідники П. М. Цибульов та В. Ф. Корсун у своїй статті розглянули, як працює ця схема на прикладі одного з найбільш успішних в цьому відношенні університетів — Каліфорнійського університету в Сан Дієго (далі — Університет).

Вони зазначають, що все, пов'язане з інтелектуальною власністю в Університеті, проходить через офіс трансферу технологій (далі — ОТТ), який є його структурним підрозділом (в інших університетах це може бути відокремлена некомерційна організація, що йому належить). Співробітники ОТТ для успішного управління інтелектуальною власністю Університету мають відповідні знання в галузі інтелектуальної власності, ліцензування та договірних прав. Вони глибоко розуміють реалії бізнесу і здатні передбачати нові ринкові тенденції.

Для роботи з патентування ОТТ запрошує патентних повірених (витрати на заявку на патент у США можуть варіюватися від 5 до 10 тис. доларів. У разі необхідності ОТТ може залучати інших експертів. Експерти, по-перше, повинні визначити, чи є винахід патентоспроможним, тобто чи відповідає він трьом критеріям патентування: а) нове і унікальне; б) неочевидне; в) корисне. Другий крок полягає у визначенні комерційної цінності винаходу та його по-

тенціалу як продукту або значного поліпшення процесу.

Процес подання та розгляду патентним відомством США відповідної заявки може тривати 3–5 років. Тому відразу ж після подання заявки ОТТ переходить до наступного етапу — ліцензування. На цьому етапі здійснюється пошук інвесторів для створення spin-off-компанії. Це одне з головних завдань ОТТ. У процесі ліцензування ОТТ веде тривалі переговори з ліцензіатами з економічних питань: розмір роялті, територія дії прав, вид ліцензії тощо.

Для нашої статті цікавим є інформація зазначених науковців про те, що від ліцензіатів і від створених start-up-компаній Університет отримує роялті, зазвичай, за ставкою 3 % обсягу продажів, що становить не менше 5–6, а то й понад 10 млн дол. на рік. Отримані від ліцензування роялті перекривають витрати ОТТ на патентування. Після вирахування з платежу роялті витрат на патентування решта суми розподіляється таким чином: 35 % — винахідникам; 15 % — науковій лабораторії або структурному підрозділу, що сприяв створенню винаходу (9 % — лабораторії, 6 % — кафедри); 50 % перераховують до фонду Університету. Для об'єктів авторського права цей розподіл інший: 33 % відраховують до фонду Університету, 34 % — авторам, 33 % — структурному підрозділу, що сприяв створенню об'єкта права.

Таким чином, як підсумовують зазначені науковці, Університету вдалося організувати своєрідний конвеєр, який через ліцензування і створення start-up-компаній «виштовхує» об'єкти інтелектуальної власності, створені в Університеті за державні гроші, у промисловість, а отримані від ліцензування роялті знову спрямовує на відкриття, патентування та ліцензування. І цей конвеєр успішно працює в США понад 30 років. Держава дає університетам гроші на наукові дослідження і не вимагає їх повернення. Університети створюють інтелектуальну власність і передають її компаніям. Компанії організовують нові робочі місця і

виробляють інноваційну продукцію. Податки від цього надходять до бюджету держави, а частину цих коштів держава знову спрямовує на фінансування науки.

У межах мети нашої статті слід звернути увагу на те, що законодавець надав вищому навчальному закладу або науковій установі особливого статусу — засновника наукового парку (Закон 1563: ст. 13). ВНЗ та/або НУ лише «мають право бути орендодавцем приміщень та обладнання для наукового парку та його партнерів на строк реалізації проектів наукового парку згідно із статтею 20 цього Закону» (Закон 1563: п. 2 ст. 13); тобто «укладається договір оренди на строк, передбачений умовами реалізації проекту наукового парку» (Закон 1563: п. 1 ст. 20); «кошти, що отримані від оренди такого державного майна, спрямовуються орендодавцю на реалізацію проектів наукового парку» (Закон 1563: абз. 3 п. 1 ст. 20). У законі також вказано, що «у разі виникнення необхідності у використанні приміщень вищого навчального закладу та/або наукової установи для розміщення наукового парку між науковим парком і вищим навчальним закладом та/або науковою установою укладається договір оренди» (Закон 1563: абз. 4 п. 1 ст. 20).

Таким чином, Закон України «Про оренду державного та комунального майна» виключив можливість ВНЗ та/або НУ брати участь у формуванні статутного капіталу наукового парку за рахунок внесення нерухомого майна та матеріальних цінностей.

При формуванні статутного капіталу суб'єкт господарювання державної або комунальної власності, що провадить свою діяльність на основі права господарського відання, законодавством передбачено можливість передавати належне йому майно до статутного капіталу наукового парку лише за попередньою згодою центрального органу виконавчої влади, у сфері управління якого він перебуває, за

умови додаткового погодження з Фондом державного майна України, однак вказані законодавчі обмеження не дозволяють їм надати згоду.

Досліджуючи наукові парки, С. В. Глібко у своїй статті «Наукові парки України: правовий аспект» [14, 48–49] зазначає, що зареєстровані наукові парки (далі — НП) в Україні за розміром статутного капіталу розподіляються таким чином:

- понад 2 млн грн — 1;
- від 1 млн грн до 2 млн грн — 3;
- від 100 тис. грн до 1 млн грн — 12;
- менше 100 тис. грн — 5;

Водночас слід вказати, що більшість закладів вищої освіти (далі — ЗВО) та наукових установ зберігають контроль над управлінням НП, а розподіл останніх залежно від їх частки в статутному капіталі НП здійснюється так:

- від 100 % до 80 % — 7;
- від 80 % до 50 % — 9;
- менше 50 % — 5.

Таким чином, як зазначає науковець, в Україні у 15 НП частка ЗВО у статутному капіталі становить понад 50 % та у двох НП частка наукових установ — понад 50 %. Що стосується грошових внесків до статутного капіталу НП, то їх здійснення можливе за рахунок юридичних осіб приватного права або фізичних осіб, проте здебільшого так не відбувається. Тому основними суб'єктами, що визначають мету утворення та наукової діяльності НП, які відповідають пріоритетним напрямам інноваційної діяльності, є ЗВО та/або НУ. Із цим фактом може бути пов'язаний дозвіл у НП, 100 % статутного капіталу яких належать ЗВО або НУ, останнім направляти кошти від власних надходжень до статутного капіталу таких НП. Однак на підставі ч. 3 статті 13 Закону України «Про наукові парки» ЗВО та/або наукові установи беруть участь у формуванні статутного капіталу НП шляхом внесення до нього лише нематеріальних активів, що обмежує діяльність НП, про що вище нами зазначалося стосовно не-

можливості здійснення такого вкладу до статутного капіталу останнього.

Продовжуючи розгляд Закону України «Про наукові парки», науковець О. В. Куцурубова-Шевченко проблемними вважає певні неузгодженості стосовно правового статусу управління наукових парків. Так, формування статутного капіталу передбачає, відповідно, корпоративний принцип участі в управлінні науковим парком і в прийнятті рішень (залежно від частки (розміру) в статутному капіталі). Проте, виходячи з аналізу статті 1 Закону України «Про наукові парки», науковий парк створюється з ініціативи ВНЗ та/або НУ, які, згідно з п. 6 статті 13 «здійснюють контроль за діяльністю наукового парку, щорічно заслуховують звіти про його діяльність». Викладене свідчить, що такий засновник як ВНЗ та/або НУ мають більш відмінні права організаційного характеру, ніж інші засновники наукового парку, при цьому незалежно від розміру його вкладу в статутний капітал. Це, *по-перше*, не може бути властиве підприємствам корпоративного типу, тобто господарським товариствам; *по-друге*, не приваблює інших співзасновників, потенційних інвесторів, які беруть участь, вкладаючи кошти в статутний фонд наукового парку.

Навряд чи можна вважати достатньою, як справедливо зазначає науковець О. В. Куцурубова-Шевченко, можливість ВНЗ бути засновником лише одного наукового парку на умовах, які зараз закладені в законі, а саме: «певний вищий навчальний заклад та/або певна наукова установа можуть бути засновниками одного наукового парку» (Закон 1563: п. 5 ст. 13).

Ураховуючи, що кожен ВНЗ має багато кафедр, кожна з яких має свої напрями наукової діяльності в рамках визначеної спрямованості й серйозні напрацювання за різногалузевим використанням, постає дилема щодо правового режиму на об'єкт інтелектуальної власності, який буде внесено

до активів НП та інші об'єкти інтелектуальної власності ВНЗ, які може у подальшому запропонувати партнерам НП.

Отже, у зв'язку з вищевикладеними щодо господарсько-правових аспектів науковець О. В. Куцурубова-Шевченко пропонує модернізувати Закон України «Про наукові парки» таким чином, щоб він передбачав можливість створення ВНЗ та/або НУ одного наукового парку, як певного центру трансферу технологій, а в його рамках можливість створення ними малих інноваційних підприємств для виконання певного інноваційного проекту. З метою реалізації цього підходу О. В. Куцурубова-Шевченко пропонує внести зміни в абз. 4 статті 1 Закон України «Про наукові парки», виклавши її в такій редакції: «Науковий парк — це об'єднання вищого навчального закладу та/або наукової установи з суб'єктами господарювання та негосподарськими організаціями (як вітчизняними, так і за участі іноземних інвесторів) з метою поєднання виробничих, наукових і комерційних інтересів учасників для організації, координації, контролю процесу розробки і виконання проектів наукового парку». Однак при цьому автор пропозиції не враховує, що Закон України «Про наукові парки» розглядає науковий парк як юридичну особу та автономну інституцію, що створюється за ініціативи вищого навчального закладу та/або наукової установи шляхом об'єднання внесків, що є принциповим, і виключати цей текст небажано, а бажано доповнити до визначення НП. Зауважимо також, що науковий парк не є об'єднанням підприємств, яке відповідає вимогам статей 119 та 120 ГК України і відмінне від вимог Закону України «Про наукові парки», за яким створюється автономна інституція — юридична особа за ініціативою зазначених засновників на підставі засновницького договору, що і є головною особливістю закону.

Водночас науковець зазначає, що це значно розширить можливі організаційно-правові форми наукових парків, зокрема дасть можливість створювати науковий парк як статутне, а не «договірне об'єднання за вибором самих учасників», а також «без обов'язкового формування статутного капіталу», як пропонує науковець, на відміну від вимог зазначеного закону. І далі, розширення організаційно-правових форм правового статусу наукового парку полегшить і прискорить їх створення та початок організованої діяльності разом із зацікавленими партнерами.

Пропозиція О. В. Куцурубової-Шевченко щодо створення ВНЗ та/або НУ одного наукового парку, як певного центру трансферу технологій, безумовно, приваблює своєю функцією, однак у Законі України «Про наукові парки» така інституція не передбачена, урахувавши, що такий центр повинен дотримуватися вимог Закону України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» [24]. У цьому законі (п. 14 ст. 1) такі функції надано уповноваженому органу з питань формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері трансферу технологій — головному органу в системі центральних органів виконавчої влади, що формує і забезпечує реалізацію державної політики у сфері науки та інновацій. А суб'єктами трансферу технологій (ст. 3) є, окрім уповноваженого органу, підприємства, наукові установи, організації, вищі навчальні заклади та інші юридичні особи незалежно від форми власності та фізичні особи, які безпосередньо беруть участь у створенні, трансфері та застосуванні технологій та/або їх складових, надають необхідні для цього інформаційні, фінансові та інші послуги на всіх стадіях просування технологій та/або їх складових на ринок.

Зауважимо, що МОН України запускає пілотний проект зі створення центрів трансферу технологій, за допо-

могою яких дослідники зможуть упроваджувати в життя свої розробки, а бізнес — знаходити нові ідеї. Планується, що Міжрегіональний офіс трансферу технологій буде в Києві, а регіональні мережі — в Одесі та Харкові (<https://mon.gov.ua/ua/news/u-kiyev-i-odesi-ta-harkovi-planuyut-stvoriti-pilotni-centri-transferu-tehnologij-de-vcheni-otrimayut-pidtrimku-svoyih-rozrobok-biznes-novi-ideyi>).

На сьогодні діє Система трансферу технологій Мережі регіональних центрів інноваційного розвитку Державного агентства України з інвестицій та інновацій (СТТ INDEV) — це частина загальнонаціональної інноваційної інфраструктури України, що є сукупністю інформаційно-комунікаційної мережі та апаратно-програмних засобів, яка на некомерційній основі забезпечує діяльність підприємств, установ, організацій усіх форм власності, у всіх регіонах України, у сфері трансферу технологій, на підставі єдиної нормативної та методологічної бази, за безпосередньої участі Мережі регіональних центрів інноваційного розвитку та за підтримки Державного агентства України з інвестицій та інновацій. Місія СТТ INDEV — розвивати інфраструктуру економіки України, керуючись знаннями у сфері високих технологій, та сприяти розвитку інноваційного бізнесу й комерціалізації наукоємних технологій в Україні. Завдання СТТ INDEV — передача технологій між науковим і виробничим секторами та пошук партнерів для здійснення кооперації в розробці й упровадженні нових наукоємних технологій (<http://www.ukrexport.gov.ua/ukr/kcir/>).

Як нам убачається, створення центрів трансферу технологій буде відповідати описаному вище досвіду в США у вигляді офісу трансферу технологій, який є структурним підрозділом Університету (в інших університетах це може бути відокремлена некомерційна організація, що їм належить). За такою

моделлю не центр, а офіс трансферу технологій буде структурним підрозділом ВНЗ та/або НУ або наукового парку, який буде опікуватися процесом подачі та розгляду патентної заявки і в подальшому ліцензуванням.

Створений з ініціативи вищого навчального закладу та/або НУ науковий парк є юридичною особою та автономною інституцією, а тому, з урахуванням пропозиції О. В. Куцурубової-Шевченко, пропонується статтю 13 Закону України «Про наукові парки» передбачити в рамках наукового парку доповнити пунктом 6 такого змісту: «6. Науковий парк може бути засновником (співзасновником) малих інноваційних підприємств та може укладати з ними договори про партнерство для виконання певних інноваційних проектів». Відтак науковий парк, — ми також підтримуємо цю пропозицію науковця, — стає новим самостійним суб'єктом господарської (інноваційної) діяльності зі спеціальною правосуб'єктністю, яка визначається та зумовлюється:

- певною метою, задля здійснення якої він створюється;
- спеціальним складом учасників: ВНЗ IV рівня акредитації та/або наукові установи та інші суб'єкти господарювання, тобто об'єднання негосподарських організацій з господарськими;
- обмеженими видами діяльності: спільно здійснювати наукову, науково-технічну, виробничу, інноваційну та іншу не заборонену законом діяльність.

Звертаємо увагу на справедливе зауваження О. А. Куцурубової-Шевченко про те, що вказаний закон покликаний розвинути процеси впровадження у виробництво інноваційної продукції, однак він взагалі не конкретизує правовий статус та місце наукового парку серед учасників інноваційних відносин. Не може влаштувати й те, що в Господарському кодексі України [15] та Законі України «Про інноваційну діяльність» [25] взагалі відсутні правові

засади наукових парків як суб'єктів інноваційної діяльності.

Отже, як підсумовує О. В. Куцурубова-Шевченко, діяльність наукових парків потребує правового регулювання не лише освітнім законодавством, а й комплексного взаємоузгодженого правового регулювання господарським та інноваційним законодавством. Проте законодавець не забезпечив послідовності у законодавчому врегулюванні діяльності наукових парків, оскільки ГК України не містить єдиного концептуального підходу до їх правового статусу як суб'єкта господарювання, а також як учасника інноваційних відносин, що перешкоджає їх ефективному функціонуванню.

Науковець О. В. Куцурубова-Шевченко підтримує зауваження В. С. Щербини стосовно того, що «є не виправданим, що Господарський кодекс України, приділяючи головну увагу правовому регулюванню організації і діяльності об'єднань підприємств, лише окреслює правове становище інших господарських об'єднань» [26, 161]. Тому вважаємо, що логічно було б надати нормам глави 12 ГК України характеру загальних норм щодо регулювання правового становища наукових парків, виходячи з яких у ГК України та інших актах законодавства визначалися б особливості правового становища об'єднань окремих видів суб'єктів.

Ураховуючи зазначене, пропонуємо доповнити статтю 80 «Наукові парки» глави 9 «Господарські товариства» ГК України пунктом 8 такого змісту:

«8. Науковий парк є юридичною особою, яка створена з ініціативи засновників вищого навчального закладу IV рівня акредитації та/або наукової установи та інших юридичних осіб, що уклали засновницький договір про створення наукового парку з дотриманням вимог Закону України «Про наукові парки», який є автономною інституцією з правами господарського товариства з урахуванням вимог цього Кодексу.

До наукових парків належать їх види з обов'язковим позначенням «науковий парк».

Партнерами наукового парку можуть бути суб'єкти господарювання, а також негосподарські організації (як вітчизняні, так і за участі іноземних інвесторів), що уклали з науковим парком договір про партнерство з метою інтенсифікації процесів створення інноваційної продукції та реалізації її у виробництво, ефективного та раціонального використання наявного освітнього, наукового потенціалу, матеріально-технічної бази, інших ресурсів для розвитку інноваційної діяльності.

Науковий парк діє на підставі засновницького договору та статуту, зареєстрованого у встановленому господарським законодавством порядку.

Науковий парк використовує кошти, інше майно, якими його наділяють учасники, може використовувати централізовані кошти, виділені на фінансування відповідної програми, інноваційного проекту, а також кошти, які надходять з інших джерел, у порядку, передбаченому статутом.

Науковий парк як автономна інституція може бути засновником (співзасновником) малих інноваційних підприємств та укладати з ними договори про партнерство для виконання певних інноваційних проектів.

Загальні засади функціонування та особливості створення, діяльності та ліквідації наукового парку регулюються Законом України «Про наукові парки» та іншими нормативно-правовими актами.

На науковий парк дія господарського законодавства розповсюджується з урахуванням особливостей, передбачених для вищих навчальних закладів та/або наукових установ іншим законодавством.

Слід звернути увагу на те, що законодавець у Законі України «Про наукові парки» не вказав особливості розроблення та реалізації проектів наукового

парку, які знайшли своє відображення в статті 6 Закону України «Про науковий парк «Київська політехніка», що, на нашу думку, доцільно аналогічно поширити й на цей закон, який є загальним, доповнивши відповідними пунктами статті 7, виклавши її в новій редакції:

«Стаття 7. Створення наукового парку та особливості реалізації проєктів наукового парку а саме: розроблення та реалізація проєктів наукового парку здійснюється за рахунок власних коштів наукового парку, його партнерів чи замовників та/або за рахунок коштів Державного бюджету України; майнові права на технології та об'єкти права інтелектуальної власності, набуті в результаті виконання проєктів наукового парку, є власністю наукового парку та/або його партнерів; центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науково-технічної діяльності, може обмежити майнові права на технології та об'єкти права інтелектуальної власності, створені за рахунок коштів Державного бюджету України. У таких випадках технологію та/або об'єкт права інтелектуальної власності віднесено до сфери національної безпеки та оборони держави; державний орган у повному обсязі здійснює фінансування доведення технології та/або об'єкта права інтелектуальної власності до промислового використання та реалізації готової продукції тощо.

Висновки або шляхи вирішення проблеми. Розгляд економіко-правової перспективи активізації діяльності наукових парків дав змогу сформулювати такі висновки:

1. Відповідно до Закону України «Про наукові парки» з позиції Цивільного кодексу України сформульовано, що за засновницьким договором засновники наукового парку створюють юридичну особу, якою є науковий парк, а партнери наукового парку діють за договорами про спільну діяльність без створення юридичної особи.

2. Згідно з логікою інтелектуально-інноваційної діяльності, у який покладено комерціалізацію майнових прав інтелектуальної власності за їх видами, це інноваційне підприємництво, що є складовою процесу кругообігу інтелектуального капіталу з відповідним ефективним результатом. Саме на це повинна бути спрямована діяльність наукових парків, пов'язана з комерціалізацією майнових прав інтелектуальної власності з відповідним ефективним результатом.
3. Необхідно внести зміни до ГК України стосовно розширення господарсько-правових можливостей наукових парків щодо використання наявного наукового потенціалу, матеріально-технічної бази для комерціалізації результатів наукових досліджень попри позицію центрального органу виконавчої влади, який не несе майнової відповідальності та не зазнає ризиків на відміну від самого наукового парку. Альтернативним кроком є надання права на державну атестацію проєкту створення та перспективи діяльності з урахуванням вимог Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність».
4. Згідно з діючим порядком при формуванні статутного капіталу наукового парку ВНЗ та/або НУ не можуть використовувати майнові права на об'єкти інтелектуальної власності, створені за рахунок бюджетних коштів. Це можливо лише за умови укладання ліцензійного договору із суб'єктом господарювання з недержавною формою власності. Одночасно, використовувати вартість майнових прав об'єктів інтелектуальної власності ВНЗ та/або НУ як переданих активів, які можуть не обмежуватися в кількості ОПВ, що не потребує здійснення відчуження об'єкта права інтелектуальної власності у складі нематеріальних активів. Варто передбачи-

ти створення офісу трансферу технологій, який буде структурним підрозділом ВНЗ та/або НУ або наукового парку, який буде опікуватися процесом подання та розгляду патентної заявки і в подальшому ліцензуванням.

5. Грошовий вклад ВНЗ та/або НУ до статутного капіталу наукового парку з цільових бюджетних коштів пропонується розглядати як початковий стартовий капітал з дотриманням вимог Закону України «Про наукові парки», який надається на зворотних умовах до державного бюджету в разі закриття (ліквідації) наукового парку або за рішенням суду. У разі відсутності цільових бюджетних коштів альтернативним джерелом грошової суми вкладу ВНЗ та/або НУ до статутного капіталу наукового парку пропонується визначити частину спеціального фонду державного бюджету (за їх наявності), розглядаючи її як стартовий капітал з дотриманням вимог Закону України «Про наукові парки», який використовується на

зворотних умовах та повертається до державного бюджету у разі закриття (ліквідації) наукового парку або за рішенням суду. У зв'язку з цим варто внести зміни та доповнення до Бюджетного кодексу України.

6. Створений з ініціативи вищого навчального закладу та/або наукової установи науковий парк є юридичною особою та автономною інституцією, яка може бути засновником (співзасновником) малих інноваційних підприємств та може укласти з ними договори про партнерство для виконання певних інноваційних проектів.

Діяльність наукових парків відповідно до Закону України «Про наукові парки» потребує правового регулювання не лише освітнім законодавством, а й комплексного взаємоузгодженого правового регулювання господарським та інноваційним законодавством, що розширить можливі його організаційно-правові форми. ●

Список використаних джерел / List of references

1. Параска С. Г., Любчик В. Р. Концепція створення наукового парку «інноваційний розвиток Поділля». *Вісник Хмельницького національного університету*. 2012. № 4, С. 245. URL: http://journals.khnu.km.ua/vestnik/pdf/tech/2012_4/52par.pdf.
2. Про Науковий парк «Київська політехніка»: Закон України № 523-V від 22 грудня 2006 року. Редакція від 05.12.2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/523-16#Text>.
3. Чудаева І. Б. Наукові парки: суть, функції: зб. наук.-техн. пр. *Науковий вісник НЛТУ України*. 2011. Вип. 21.1. С. 352–361. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/naukovi-parki-sut-funktsiyi-ta-perspektivi-stvorenniya>.
4. Куцурубова-Шевченко О. В. Господарсько-правові аспекти функціонування наукових парків. *Правничий часопис Донецького університету*. 2013. № 2. С. 11–20. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pchdu_2013_2_4file:///C:/Users/Alex/AppData/Local/Temp/Pchdu_2013_2_4.pdf.
5. Про наукові парки: Закон України № 1563-VI від 25 червня 2009 року. Редакція від 01.02.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1563-17#Text>.
6. Цивільний кодекс України: Закон України № 435-IV від 16 січня 2003 року. Редакція від 16.08.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>.

7. Борисова В. І. Цивільне право. Т. 2. ГЛАВА 64. Засновницький договір.
URL: <https://subj.ukr-lit.com/civilne-pravo-tom-2-borisova-v-i-glava-64-zasnovnickij-dogovir/>.
8. Домбровська А. В. Правові форми партнерських відносин в Україні. 2015. С. 198–199. URL: <http://eprints.kname.edu.ua/40322/1/198-199.pdf>.
9. Майоренко Маргарита. Договір про спільну діяльність: правовий аспект.
URL: <https://uteka.ua/ua/publication/commerce-12-hozyajstvennye-operacii-9-dogovor-o-sovmestnoj-deyatelnosti-pravovoj-aspekt>
10. Коюда О. П. Практичні аспекти створення наукового парку на базі вищого навчального закладу. Науково-технічна інформація. 2010. № 4. С. 7–10.
URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/NTI_2010_4_4.
11. Чернюк В. І. Наукові парки в Україні — стан та проблеми діяльності. Теорія і практика інтелектуальної власності. 2016. № 1. С. 68–75.
URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Triv_2016_1_9.
12. Головій В. М. Інноваційна фірма: особливості організаційної структури. Вісник Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого. 2011. № 6. С. 95–103. URL: <http://econtlaw.nlu.edu.ua/wp-content/uploads/2016/02/3-95-103.pdf>.
13. Куриляк В. Кластери та наукові парки як рухома сила процвітання в умовах глобальної економіки. Вісник економічної науки України. 2013. № 2. С. 71–74. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Venu_2013_2_20.
14. Глібко С. В. Наукові парки України: правовий аспект. URL: [ndipzir.org.ua › Glibko](http://ndipzir.org.ua/Glibko) [tps://ndipzir.org.ua/wp-content/uploads/2018/03/Glibko.pdf](https://ndipzir.org.ua/wp-content/uploads/2018/03/Glibko.pdf).
15. Господарський кодекс України : Закон України № 436-IV від 16 січня 2003 року. Редакція від 16.08.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text>.
16. Бюджетний кодекс України : Закон України № 2456-VI від 08.07.2010. Редакція від 01.01.2018. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>.
17. Податковий кодекс України : Закон України № 2755-VI від 2 грудня 2010 року. Редакція від 13.08.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#Text>.
18. Про державно-приватне партнерство : Закон України № 2404-VI від 1 липня 2010 року. Редакція від 20.10.2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17#Text>.
19. Про вищу освіту : Закон України № 1556-VII від 1 липня 2014 року. Редакція від 25.09.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-18#Text>.
20. Про наукову і науково-технічну діяльність : Закон України № 848-VIII від 26 листопада 2015 року. Редакція від 16.10.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/848-19#Text>.
21. Мазур О. А. Технологічні парки. Світовий та український досвід. Київ : «Прок-бизнес». 2009. 70 с.
22. Bayh-Dole Act of 1980; Public Law 96–517; Stevenson-Wydler Technology Innovation Act of 1980; Public Law 96–480.
23. Цибульов П. М., Корсун В. Ф. Комерціалізація інтелектуальної власності університетами та науковими установами: досвід США та можливості його використання в Україні. Наука та інновації. 2014. № 3. С. 47–56.
24. Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій : Закон України № 143-V від 14 вересня 2006 року. Редакція від 09.12.2015. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/143-16#Text>.
25. Про інноваційну діяльність. Законі України № 40-IV від 4 липня 2002 року. Редакція від 05.12.2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15#Text>.
26. Щербина В. С. Суб'єкти господарського права : монографія. Київ : Юринком Інтер, 2008. 264 с.

1. Paraska S. H., Liubchik V. R. Kontsepsiia stvorennia naukovooho parku «innovatsiyni rozvytok Podillia». *Visnyk Khmelnytskoho natsionalnoho universytetu*. 2012. № 4, S. 245. URL: http://journals.khnu.km.ua/vestnik/pdf/tech/2012_4/52par.pdf.
2. Pro Naukovi park «Kyivska politehnika»: Zakon Ukrainy № 523-V vid 22 hrudnia 2006 roku. Redaktsiia vid 05.12.2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/523-16#Text>.
3. Chudateva I. B. Naukovi parky: sut, funktsii : zb. nauk.-tekhn. pr. *Naukovi visnyk NLTU Ukrainy*. 2011. Vyp. 21.1. S. 352–361. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/naukovi-parki-sut-funktsiyyi-ta-perspektiv-stvorennya>.
4. Kutsurubova-Shevchenko O. V. Hospodarsko-pravovi aspekty funktsionuvannia naukovykh parkiv. *Pravnychi chasopys Donetskoho universytetu*. 2013. № 2. S. 11–20. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pchdu_2013_2_4file:///C:/Users/Alex/AppData/Local/Temp/Pchdu_2013_2_4.pdf.
5. Pro naukovi parky : Zakon Ukrainy № 1563-VI vid 25 chervnia 2009 roku. Redaktsiia vid 01.02.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1563-17#Text>.
6. Tsyvilnyi kodeks Ukrainy : Zakon Ukrainy № 435-IV vid 16 sichnia 2003 roku. Redaktsiia vid 16.08.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>.
7. Borysova V. I. Tsyvilne pravo. T. 2. HLAVA 64. Zasnovnytskyi dohovor. URL: <https://subj.ukr-lit.com/civilne-pravo-tom-2-borisova-v-i-glava-64-zanovnickij-dohovor/>.
8. Dombrowska A. V. Pravovi formy partnerskykh vidnosyn v Ukraini. 2015. S. 198–199. URL: <http://eprints.kname.edu.ua/40322/1/198-199.pdf>.
9. Maiorenko Marharyta. Dohovor pro spilnu diialnist: pravovyi aspekt. URL: <https://uteka.ua/ua/publication/commerce-12-xozyajstvennye-operacii-9-dogovor-o-sovmestnoj-deyatelnosti-pravovoj-aspekt>
10. Koiuda O. P. Praktychni aspekty stvorennia naukovooho parku na bazi vyshchoho navchalnoho zakladu. *Naukovo-tekhnichna informatsiia*. 2010. № 4. S. 7–10. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/NTI_2010_4_4.
11. Cherniuk V. I. Naukovi parky v Ukraini — stan ta problemy diialnosti. *Teoriia i praktyka intelektualnoi vlasnosti*. 2016. № 1. S. 68–75. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Tpiv_2016_1_9.
12. Holovii V. M. Innovatsiina firma: osoblyvosti orhanizatsiinoi struktury. *Visnyk Natsionalnoi yurydychnoi akademii Ukrainy imeni Yaroslava Mudroho*. 2011. № 6. S. 95–103. URL: <http://econtlaw.nlu.edu.ua/wp-content/uploads/2016/02/3-95-103.pdf>.
13. Kuryliak V. Klastery ta naukovi parky yak rukhoma syla protsvitannia v umovakh hlobalnoi ekonomiky. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*. 2013. № 2. S. 71–74. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Venu_2013_2_20.
14. Hlibko S. V. Naukovi parky Ukrainy: pravovyi aspekt. URL: ndipzir.org.ua/Glibko <https://ndipzir.org.ua/wp-content/uploads/2018/03/Glibko.pdf>.
15. Hospodarskyi kodeks Ukrainy : Zakon Ukrainy № 436-IV vid 16 sichnia 2003 roku. Redaktsiia vid 16.08.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text>.
16. Biudzhetni kodeks Ukrainy : Zakon Ukrainy № 2456-VI vid 08.07.2010. Redaktsiia vid 01.01.2018. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>.
17. Podatkovi kodeks Ukrainy : Zakon Ukrainy № 2755-VI vid 2 hrudnia 2010 roku. Redaktsiia vid 13.08.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#Text>.
18. Pro derzhavno-privatne partnerstvo : Zakon Ukrainy № 2404-VI vid 1 lypnia 2010 roku. Redaktsiia vid 20.10.2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17#Text>.
19. Pro vyshchu osvitu : Zakon Ukrainy № 1556-VII vid 1 lypnia 2014 roku. Redaktsiia vid 25.09.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-18#Text>.

20. *Pro naukovu i naukovo-tekhnichnu diialnist : Zakon Ukrainy № 848-VIII vid 26 lystopada 2015 roku. Redaktsiia vid 16.10.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/848-19#Text>.*
21. *Mazur O. A. Tekhnolohichni parky. Svitovyi ta ukraïnskyi dosvid. Kyiv : «Prok-byznes». 2009. 70 s.*
22. *Bayh-Dole Act of 1980; Public Law 96–517; Stevenson-Wydler Technology Innovation Act of 1980; Public Law 96–480.*
23. *Tsybulov P. M., Korsun V. F. Komertsializatsiia intelektualnoi vlasnosti univer-sytetamy ta naukovymy ustanovamy: dosvid SShA ta mozhlyvosti yoho vykorystannia v Ukraini. Nauka ta innovatsii. 2014. № 3. С. 47–56.*
24. *Pro derzhavne rehuliuвання diialnosti u sferi transferu tekhnolohii : Zakon Ukrainy № 143-V vid 14 veresnia 2006 roku. Redaktsiia vid 09.12.2015. URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/143-16#Text>.*
25. *Pro innovatsiinu diialnist. Zakoni Ukrainy № 40-IV vid 4 lypnia 2002 roku. Redaktsiia vid 05.12.2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15#Text>.*
26. *Shcherbyna V. S. Subiekty hospodarskoho prava : monohrafiia. Kyiv : Yuryнком Inter, 2008. 264 s.*

Надійшла до редакції 10.06.2020 року

Бутник-Сиверський А. Экономико-правовые перспективы активизации деятельности научного парка на пути к неоэкономике. Исследуются и обосновываются путем обобщения научной мысли усовершенствования правового регулирования создаваемых научных парков по инициативе высших учебных заведений и/или научных учреждений с учетом экономико-правовой перспективы активизации их деятельности. Рассматривается национальный и зарубежный опыт деятельности научных парков. Приводится содержание применения учредительного договора о создании научного парка и договора о партнерстве субъектов хозяйствования с научным парком. Указываются проблемы, еще не решенные в процессе создания научных парков и использования инновационных разработок. Приводится классическое содержание предпринимательства в инновационной деятельности, рассматриваемое с позиции уточнения содержания инновационной структуры, в основе которой лежит коммерциализация имущественных прав интеллектуальной собственности по их видам, являющихся составной частью процесса кругооборота интеллектуального капитала с соответствующим эффективным результатом. Обосновывается порядок формирования уставного капитала научного парка, к которому высшие учебные заведения и/или научные учреждения не могут использовать имущественные права на объекты интеллектуальной собственности, созданные за счет бюджетных средств, а могут использовать лишь при условии заключения лицензионного договора с субъектом хозяйствования с негосударственной и государственной формами собственности в качестве переданных активов, что не требует осуществления отчуждения объекта права интеллектуальной собственности в составе нематериальных активов. Предлагается использовать целевые бюджетные средства как начальный стартовый капитал, который предоставляется на возвратных условиях в государственный бюджет в случае закрытия (ликвидации) научного парка по решению учредителей или на основании решения суда. В случае отсутствия целевых бюджетных средств предлагается в качестве источника денежной суммы вклада в уставный капитал научного парка как стартового капитала направить часть специального фонда государственного бюджета. Обосновывается создание офиса трансфера технологий, который будет структурным подразделением высших учебных заведений и/или научных учреждений, занимающимся процессом подачи и рассмотрения па-

тентной заявки и в дальнейшем лицензированием. Отмечено, что научный парк может быть учредителем (соучредителем) малых инновационных предприятий и заключать с ними договоры о партнерстве для выполнения определенных инновационных проектов.

Ключевые слова: интеллектуально-инновационная среда, научный парк, учредительный договор, уставный капитал, имущественные права интеллектуальной собственности, лицензионный договор, правовой статус

Butnik-Siverskiy O. Economic and legal prospects of activation of science parks activity on the way to neoeconomics. The author researches and substantiates by generalizing the scientific points of view improving the legal regulation of the created science parks on the initiative of higher education institutions and / or research institutions, taking into account the economic and legal prospect of intensifying their activities. National and foreign experience of science parks activity is considered. The content of using the founding agreement on creation of a science park and the agreement on partnership of business entities with a science park is provided. Problems that have not yet been resolved in the process of creating science parks and using innovative developments are noted. The classical content of entrepreneurship in innovation is provided and considered from the standpoint of clarifying the content of the innovation structure, which is based on the commercialization of intellectual property rights by their types, which is a part of the intellectual capital cycle with a corresponding effective result. There is substantiated the procedure of formation of the statutory capital of the science park, to which higher educational institutions and / or scientific institutions cannot use intellectual property rights to the objects, created at the expense of budgetary funds, but can only under the conclusion of a license agreement with business entity, having non-state and state form of ownership as transferred assets, which does not require the alienation of the object of intellectual property rights as part of intangible assets. It is proposed to use the target budget funds as the initial start-up capital, which is provided on reverse terms to the state budget in case of closure (liquidation) of the science park by the decision of the founders or on the basis of a court decision. Alternatively, in the absence of target budget funds, it is proposed as a source of money to contribute to the statutory capital of the science park as a start-up capital to send part of the special fund of the state budget. It is justified the creation of a technology transfer office, which will be a structural unit of higher education institutions and / or research institutions, which will deal with the process of filing and reviewing a patent application and subsequent licensing. It is noted that the science park can be the founder (co-founder) of small innovative enterprises and enter into partnership agreements with them for the implementation of certain innovative projects.

Keywords: intellectual and innovation environment, science park, founding agreement, statutory capital, intellectual property rights, license agreement, legal status